

hed og denne stejle Holdning, — alt genkaldte hos ham Faderens Skikkelse, saaledes som denne stod indbrændt i hans Erindring fra Barneaarene.

Han havde af sig selv trukket Døren til, for at de kunde tale sammen uden Tvang, og han tog nu Plads i en Sofa lige overfor denne Dør. Ogsaa Eberhard satte sig.

„Du kan vel tænke dig Grunden til, at jeg søger dig,“ begyndte Per. „Jeg har set i Avisen, at Moder er død.“

„Ja,“ sagde Eberhard efter et Ophold og med tydelig Overvindelse. — „Vi troede dig forresten i Udlandet.“

„Jeg kom tilbage for en halv Snes Dage siden.“

„Naa saadan! Du har vært her *saa* længe. — Maaske vidste du ikke af, at Moder var flyttet her til Byen?“

„Jo ... jo, jeg vidste det,“ sagde Per og saae til Siden.

Saa spurgte han, om Moderen havde været længe syg.

Eberhard lod ham atter vente en Tid paa Svar. Endelig meddelte han — med en Beslutning, der syntes Resultatet af en lang Række Overvejelser — at Moderen var død pludselig og uventet for dem alle.

„Moder blev, Gud ske Lov, sparet for legemlige Lidelser. Udover hendes gamle Svaghed var der ikke noget at mærke paa hende, før umiddelbart inden Døden. Hun havde nok i nogen Tid talt om Aandedrætsbesværligheder og været noget urolig om Nætterne; men det var jo kun, hvad der lod sig forklare af hendes Tilstand, saaledes som vi nu har kendt den gennem mange Aar. Om Morgenens, da Signe redte hendes Haar, bad hun hende lidt utaalmodig om at skynde sig; hun følte sig saa træt, sagde hun, og vilde prøve paa at sove. Da Signe en Snes Minutter senere saae ind til hende, kunde hun allerede ikke tale. Hun aabnede blot et Par Gange Øjnene som til Farvel og sov saa stille hen.“

Han havde talt i en let Aandsfraværelse. Efter at Overraskelsen og den første Ophidselse havde sat sig, blev han paa sin sædvanlige skjulte Maade optaget af en Undersøgelse af Pers Person. Med smaa, skæve Sideblikke mønstrede han hans silkeforede Frakke, hans Handsker, hans langnæsedede Pariserfodtøj og Diamantknapperne i hans Skjortebryst.

„Naturligvis“ — fortsatte han — „helt uforberedt paa, at Moder kunde gaa bort, var vi jo ikke, lige saa lidt som hun selv var det. Dertil havde hun for længe været svag. Det syntes